

THE TEARS OF A CLOWN

- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 5 - For A Few Nuggets More

"Clown!"

Arie's gestotter werd onderbroken door een luide kinderstem die ergens achter de "ballenbak" van het Ronald McDonald Kinderparadijs vandaan leek te komen. Hij keek ontstemd om en bespeurde een blauw-gejurkte en blond-bevlechte peuter die met een half tandeloze lach op haar gezicht naar hem stond te wijzen.

"Ach, wat lief!" kirkte Ariël. De wezenloze kinderwens die Arie op dat moment in haar vochtige koeie-ogen ontwaarde ontuchtterde hem weer enigszins.

"Clown" herhaalde het kind nog eens op hoge toon, voor het geval Arie haar de eerste keer misschien niet begrepen mocht hebben.

Het grootste nadeel van Arie's clownskostuum was dat het de neiging had de aandacht van ongewenste kinderen te trekken. Arie koos zijn zitplaats in een restaurant dan ook altijd zorgvuldig uit - bij voorkeur enigszins verscholen en zo ver mogelijk van een eventuele speelgelegenheid vandaan. Desondanks waren zijn maaltijden in het verleden al regelmatig onderbroken door kinderen die de illusie hadden dat iedereen met een rode pruik en te grote schoenen wel met hen zou willen spelen.

Normaliter wist Arie te "speelse" kinderen wel te ontmoedigen met een harde stomp in het gezicht. Hij genoot telkens weer van de gekwetste uitdrukking die op de gekwetste kindergezichten verscheen voordat ze huilend wegrenden. Met het oog op het aanwezige vrouwelijke gezelschap beheerste hij zich echter. Arie wist zelfs zijn lippen in de vorm van een grijns te vertrekken toen hij even zijdelings naar het kind wuifde.

Nog terwijl Arie de voor hem zo weinig kenmerkende wuivende handeling verrichtte besefte dat dit een vergissing was. Het kind begon luidkeels te schateren en rende met veel misbaar naar Arie toe, waarmee ze de aandacht trok van andere, her en der door het restaurant verspreide kinderen. Nog voordat ze hem bereikt had dook er een tweede kind op, en toe nog een. Al snel waren Arie en Ariël omringd door een jengelende meute op pret beluste kinderen. Arie vloekte stil voor zich uit terwijl Ariël in verrukte vertedering naar de hen omringende kinderschaar keek.

"Moet je zien wat schattig, ze kunnen bijna niet wachten." zei ze terwijl ze een van de kleuters over de vettige haren streelde. "Weet je wat, als jij nou alvast even met deze kinderen gaat spelen haal ik nog even een "Kip 6" voor je."

Weifelend keek hij op zijn horloge. Kwart voor twaalf. Al babbelend met Ariël was hij de tijd geheel vergeten; hij had hier eigenlijk al te lang rondgehangen.

Daarnaast had hij tot op dit moment had nog nooit daadwerkelijk met kinderen hoeven spelen. Als de filiaalmanager van het restaurant bij een niet-gepland bezoek van Ronald McDonald informeerde of hij dan niet met de op dat moment aanwezige kinderen kon spelen wees Arie dit onder gemompelde verwijzingen naar "regels van de vakbond" en "last van m'n rug" van de hand.

Bovendien hing er voor Arie's gevoel een vreemde atmosfeer in het restaurant. Tussen de dampen van gekruid slachtafval en chemische ontsmettingsmiddelen scheen een onheilspellend gevoel van verwachting te hangen. Verbeelde Arie het zich, of hielden de bezoekers van het restaurant hem stiekem in de gaten?

En zijn rode invalidenwagentje stond dubbel geparkeerd voor het restaurant...

Anderzijds leek hij voor het eerst in lange tijd weer binnen handbereik van een "date". Als hij een paar minuten met die kinderen had gespeeld zou hij daarna kunnen vragen of Ariël soms zin had om vanavond zijn postzegelverzameling te komen bekijken.

Of zo...

Zijn hoofd vertelde hem dat hij hier eigenlijk niet te lang moest blijven treuzelen, maar zijn hart (en de rest van zijn lichaam) vertelde hem precies het tegenovergestelde.

Arie bedacht dat hij bij wijze van uitzondering nog wel even de ballenbak in kon gaan. Hij had zich nog niet eerder verlaagd tot het speels omgaan met kinderen, maar vandaag was tenslotte de apotheose van zijn uitvrete-aktie. Hoe meer hij er over nadacht hoe meer hij het beschouwde als een bijna poëtische afsluiting van deze zo louterende fase van zijn leven.

"Maak er een Kip 9 van en ik ben je man" besloot Arie.

"Komt er aan, Ronald" lachte Ariël terwijl ze al wegsnelde om gevolg te geven aan zijn wens.

Wat is het toch een fantastische vrouw, verzuchtte Arie zich terwijl hij haar dromerig nastarde. Ze had van hem best iets kleiner mogen zijn (en haar hoofd iets platter), maar het leek warempel wel of hij hier, in een McDonalds restaurant, de vrouw van zijn dromen had ontmoet.

Hij kon het zich al helemaal voorstellen.

Hij en Ariël, gelukkig samen wonend in zo'n mooie doorzonwoning, betaald door haar rijke vader. Ariël overdag naar haar werk, terwijl Arie zich onledig hield met televisie kijken en sherry drinken. En als Ariël dan 's avonds thuiskwam zou ze al haar nymfomane neigingen kunnen botvieren op Arie, die zichzelf reeds als gewillig slachtoffer op het waterbed zou hebben vastgebonden.

"Hé, Ronald, Wat moest je met dat wijf?"

Opnieuw werd de tederheid van Arie's vochtige dagdroom ruw verstoord door een nasale kinderstem. Verbolgen keek Arie de hem nog steeds omringende kinderschaar langs; de stem bleek ditmaal toe te behoren aan hetzelfde [vervelende jongetje](#) dat hem eerder die dag op zijn corpulente verschijning had gewezen. Arie schatte de afstand die hem scheidde van de vervelende blaag, maar moest tot zijn leedwezen vaststellen dat deze te groot was om met één sprong te overbruggen.

Hij zou dus een list moeten gebruiken.

Arie richtte zich tot de verwachtingsvolle kring kinderen, verkrampde zijn lippen tot zijn breedste grijns en riep "Wie heeft er zin om te spelen?!?".

Het effect was verbazingwekkend. De meute kinderen begon te joelen en stooft in de richting van het Kinderparadijs.

"Okee, Dan ga ik die varkentjes wel even wassen" zuchtte Arie. Hij schoof zijn stoeltje naar achteren, hees zijn oververzadigde lichaam omhoog en slofte achter de kinderen aan. Het kind dat zo overduidelijk behoefte had aan een "goed gesprek" dook juist de ballenbak in, dus ging Arie hem kalmpjes achterna.

De ballenbak lag redelijk beschut, dus Arie hoopte dat hij het kind ongestraft een paar flinke oorvijgen en/of muilperen zou kunnen toedienen zonder dat dit door de andere klanten ontdekt zou worden.

Arie tilde zijn roodgeschilderde sportschoenen over de drempel van de ballenbak en loerde wraakzuchtig in het rond. De brutale aap was echter nergens te bekennen. Wel zwommen er een paar kinderen in de peuter- en kleuter categorie rond in de middelhoge zee van primair gekleurde ballen.

Verdwaasd krabde Arie wat aan zijn rode pruik. Hij had het kind hier toch echt naar binnen zien gaan. Terwijl hij nog wat schaapachtig rondkeek stroomden de eerste speelbeluste kinderen al luidruchtig de ballenbak in - Ze leken wel junkies op zoek naar slechts één drug: plezier.

Dat herinnerde Arie eraan dat hij eigenlijk werd verondersteld met deze kinderen te spelen. Hij vroeg zich af hoe dat spelen met kinderen nu eigenlijk in zijn werk ging. Hij bezat niet veel praktische ervaring met "spelen" - de weinige keren dat hij al speelde was dat met zijn eten - zijn moeder kookte macrobiotisch. Vroeger bij Arie thuis werd er sowieso al niet aan spelen gedaan. Zijn vroegste jeugdherinneringen waren aan de koude winteravonden dat zijn vader hem voor het slapen gaan voorlas uit 'Also Sprach Zarathustra' of 'Das Kapital'. Arie had ergens gelezen dat kinderpsychologen tegenwoordig beweerden dat "spelen" noodzakelijk was voor de ontwikkeling van het kind. Wat een onzin, hij kon zich niet herinneren dat er met hem als kind ooit gespeeld was en hij was toch uitgegroeid tot een ontwikkeld en gebalanceerd persoon?

De kinderen hadden Arie inmiddels min of meer omsingeld, en het leek wel of ze iets van hem verwachtten. Arie wist nog steeds niet precies wat hem te doen stond, dus hij besloot te improviseren. Hij graaide een armvol plastic ballen bijeen en wierp ze in de lucht. Het "speelvenn" bleek gelukkig snel vermaakt. Ze joelden en schreeuwden en doken achter de ballen aan. Toen Arie nogmaals enkele handen vol ballen in het rond wierp raakten de kinderen nog verder geagiteerd en begonnen ook elkaar met ballen te bekogelen. Dat spelen met kinderen viel eigenlijk best wel mee, stelde Arie tot zijn eigen verrassing vast.

"Hé, Ronald, wat heb je bolle ogen" klonk er achter Arie's rug. De treiterende stem was Arie inmiddels bekend; als door een wesp gestoken draaide hij zich om. Het brutale rotventje had zich blijkbaar op sluwe wijze verstopt in de ballenzee.

Arie had maar wát graag de gekleurde ballen die het kind treiterig voor zijn ogen hield, met geweld in de te kleine oogkasjes gewurmd, maar wederom wist hij zich te beheersen.

In plaats daarvan haalde Arie uit om het jongetje een flinke schop te verkopen. Hij raakte daarbij echter belemmerd door de gekleurde ballenzee die zijn benen omspoelde, en viel machteloos met zijn armen zwaaiend achterover in de ballen.

Dit bleek het sein voor de inmiddels bijkans tot waanzin gedreven kinderen om zich met zijn allen op Arie te storten.

Overweldigd door de kindermassa ging Arie kopje onder. Wild met zijn armen en benen kronkelend wist hij enkele kinderen af te schuden en weer even boven te komen voor een korte ademteug. Opnieuw werd Arie echter naar beneden gesleurd door de joelende meute gespeelgeke. Hij trok een gillende kleuter aan de pruik, en dat alles werd begeleid door een kakofonie van tientallen gillende kinderstemmen. Hij raakte volledig gedesoriënteerd.

Dit speelgedoe was levensgevaarlijk! Geen wonder dat zijn ouders hem daar als kind niet aan hadden willen blootstellen.

"Etters, Laat me los!" gilde Arie in paniek. De kinderen waren echter door het dolle heen en reageerde niet meer op verbale signalen. Ze zwommen en sprongen om Arie heen en de ballenzee deinde op en neer, heen en weer...

Op en neer, heen en weer...

Arie voelde ineens een onverklaarbare misselijkheid opkomen. Zijn maag begon te krabben. Hij schudde twee kraaiende belagers van zijn rug en wist half overeind te krabbelen. Er kwam alweer een enthousiaste peuter door de ballen naar hem toegestromd. Voordat deze Arie echter onderuit kon halen had hij het kind al met een welgemikte oorvijg onschadelijk gemaakt. Half kokhalzend werkte Arie zich helemaal omhoog, en stelde en passant nog even een juist omhoog kruipende kleuter met een goedgeplaatste vuistslag buiten gevecht.

Nu hij eenmaal vast grond onder de voeten had duurde het niet lang voor hij het merendeel van zijn tegenstandertjes had uitgeschakeld. De rest van de kinderen stooft onthutst uiteen en het tumult was geheel verstomd toen Arie eindelijk wankelend overeind stond.

"Kom maar..." Arie werd onderbroken door een nieuwe oprisping. "Kom maar op als jullie durven!" Hij slikte en loerde wantrouwig naar de hem omringende kinderen, dreigend zwaaiend met zijn gebalde vuisten. Op de gezichten van de kinderen streden onbegrip en verbazing om de voorrang. Het vervelende jongetje dat oorspronkelijk de ballenbak had binnengelokt kwam naar voren en keek Arie verontwaardigd aan.

"Wat ben jij nou voor een clown?" vroeg het ventje beschuldigend. Slechts voor een kort moment werd Arie afgeleid van iets dat bijna in de buurt van een schuldgevoel kwam. Misschien had hij zich een beetje laten meeslepen - Maar ja, het was per slot van rekening de eerste keer dat hij met iemand anders dan zichzelf had gespeeld. Hij bedacht dat de kinderen er eigenlijk ook niets aan konden doen dat ze door hun ouders dagelijks te vondeling werden gelegd in het speelparadijs.

Ineens kreeg hij een brok in zijn keel. Het jongetje had meer dan genoeg aan Arie's korte aarzeling. Hij haalde uit en raakte Arie met beide knuistjes vol in zijn reeds overspannen maagstreek.

Arie's maag stond al op springen, en reageerde met ongekende heftigheid...

